

ПЕРШИЙ ЗВІТ З БЕР

Дохторь Штраус каже аби я писав як могу і шо думаю і споминав усе шо зі мною буде від сьогодні. Я не знаю чому але він вважає шо це важливо аби вони могли бачити чи можна якось використати мене. Я думаю з мене шось таки вийде бо міс Кінніан каже вони спробують зробити мене рузумним. Я хочу бути рузумним. Звуть мене Чярлі Гордон і я роблю в пикарні Доннера де містер Доннер дає мені по одинадцять долларів на тиждень і дає хліба та тістечко коли я попрошу. Мені тридцять двое років і в наступнім місяці буде мій день народження. Я сказав дохторю Штраусу та професорю Нямтуру шо я не вмію добре писати але він сказав шо це неважно і шоб я писав як я балакаю і як пишу твори у класі міс Кінніан у її школі для недорозвинених дорослих куди я хожу вчитися тричі на тиждень коли маю вільний час. Дохторь Штраус каже шоб я писав усе шо думаю і все шо зі мною бува але голова в мене порожня і сьодні я вже нічо не напишу... Ваш Чярлі Гордон.

ДРУГИЙ ЗВІТ 4 БЕР

Я сьодні мав тест. Думаю я його провалив і думаю тепер вони не захочуть скористатися мною. А сталося те шо

я пішов до професора Нямюра в його кабінет коли в мене був ланч так бо вони мені сказали і його секретарка повела мене до кімнати де на дверях було написано департамент для психів але за тими дверима була довга зала й багато малих кімнаток де я побачив лише стіл та стулки. В одній із тих кімнаток був приємний чоловік я побачив у нього білі карти закаляні чорнилом. Він сказав сідай Чярлі прилаштуйся зручніше й розслабся. Він був у білому пальті як дохторь але думаю він не був дохтором бо не попросив мене роззявити рота й сказати а. У нього були лише оті білі карти. Його звали Берт. Я забув його друге ім'я бо не вмю добре пам'ятати.

Я не знав що він хоче робити і кріпко вчепився руками у спинку стулки як я робив лише тоді коли приходив до зубника. Берт не був зубником але він знов і знов казав мені шоб я росслабився а це лякало мене бо так завжди кажуть коли щось болітиме.

Отож Берт запитав Чярлі що ти бачиш на цих картах. Я побачив на них розлите чорнило й дуже злякався хоч я мав у кишені лапку кроля бо коли я був малий то завжди провалював тести у школі й розливав чорнило.

Я сказав Берту що бачу чорнило яке хтось розлив на білу карту. Берт сказав так і всміхнувся й мені стало добре. Він перевертав усі карти і я сказав йому що хтось розлив на них чорнило червоне й чорне. Я подумав що цей тест був легким та коли я підвівся шоб піти геть Берт зупинив мене і сказав мені сядь Чярлі ми ще не закінчили. З цими картами ми маємо ще роботу. Я не поймаю, чого він хоче але пригадав як дохторь Штраус сказав аби я робив усе що він мені скаже навіть якщо я не поймаю чого він од мене хоче.

Я не дуже добре споминаю про що запитував мене Берт але помню він хотів шоб я сказав йому що я побачив

у чорнилі. Я нічого не побачив у чорнилі але Берт сказав що там є картини. Я не побачив ніяких картин. Я справді хотів їх побачити. Я тримав карту під самими своїми очима й набагато далі. Потім подумав що коли я почеплю на ніс окуляри то либонь побачу краще я зазвичай дивлюся крізь окуляри на телевізір але я сказав собі що можливо крізь них я побачу краще картини в чорнилі. Я начепив окуляри і сказав дайте мені ще раз подивитися на карту тепер я там щось побачу повірте мені.

Я дивився з усіх сил але так і не побачив там картин бачив лише чорнило. Я сказав Берту що мабуть мені потрібні нові окуляри. Він щось записав на папері і я злякався що провалив тест. Тож я сказав йому що бачу дуже гарну картинку з гарними заокругленнями на краях але він заперечливо похитав головою отже там було все не так. Я спитав у нього чи інші люди бачать якісь речі в чорнилі й він сказав так вони бачать різні речі в чорнилі. Він сказав мені що чорнило на карті називається чорнилом випробувань.

Берт дуже приємний чоловік і він балакає повільно як міс Кінніан у своєму класі куди я хожу бо там навчають читати недорозвинених дорослих. Він пояснив мені що це шоківий тест. Він сказав що люди бачать картинки в чорнилі. Я сказав покажіть мені де вони їх бачать. Він мені цього не показав, він лише сказав уяви собі що на карті справді щось є. Я сказав йому що уявив там чорнило. Він похитав головою — я знову не вгадав. Він сказав це щось має нагадати мені я повинен прикинутися що воно мені щось нагадує. Я надовго заплющив очі намагаючись що-небудь собі уявити а тоді сказав я уявив собі як чорнило капає на білу карту. Тут його олівець зломився ми підвелися й вийшли.

Я не думаю що витримав цей тест.

ТРЕТІЙ ЗВІТ 5 БЕР

Дохторь Штраус і професорь Нявмур сказали що чорнило на картах нічого не означає. Я сказав їм що то не я розлив на них чорнило і що я не міг нічого побачити в тому чорнилі. Вони сказали що може ще використають мене. Я сказав дохторю Штраусу що міс Кінніан ніколи не провадила наді мною тестів, лише навчала мене читати й писати. Він сказав, що міс Кінніан сказала йому я найкращий учень у школі Бекмана для недорозвинених учнів і найбільше стараюся бо я справді хочу навчитися грамоти хочу навіть більше аніж люди тямовитіші ніж я.

Дохторь Штраус запитав мене як ти потрапив до школи Бекмана Чарлі власними зусиллями. Як ти про неї довідався. Я сказав що не спогадаю.

Професорь Нявмур запитав мене чому мені закортіло читати й правильно писати. Я сказав йому томушо все життя я хотів бути розумним а не тупим і моя мати завжди казала щоб я старався та коли я навіть чогось навчався у школі міс Кінніан я швидко все забував.

Дохторь Штраус написав дещо для мене на аркуші паперу а професорь Нявмур побалакав зі мною дуже серйозно. Він сказав ти знаєш Чарлі нам невідомо як цей сперимент працюватиме на людях томушо ми досі застосовували його лише для тварин. Я йому відповів що це саме сказала мені міс Кінніан але я не боюся навіть якщо в мене щось болітиме томушо я дужий і вмію тяжко працювати.

Я хочу стати розумним якщо вони дозволять мені. Вони кажуть їм потрібен дозвіл від моєї родини але мій дядько Герман який про мене дбав помер і я нічого не споминаю про свою родину. Я не бачив своєї матері і свого батька і своєї маленької сестри Норми давно

й дуже давно. Можливо мій батько також помер. Дохторь Штраус запитався, де вони жили. Я думаю вони жили в Брукліні. Він сказав що вони їх шукатимуть і можливо знайдуть.

Я сподіваюся мені не доведеться писати багато цих звітів бо вони забирають у мене багато часу і я лягаю спати дуже пізно й дуже стомлений уранці. Джимпі накричав на мене томушо я впустив тацю з булочками які ніс до печі. Вони стали дуже брудні і йому довелося обтирати їх перш ніж він поставив їх у піч щоб вони там пеклися. Джимпі горлає на мене постійно коли я роблю щось не так але він мене любить бо він мій друг. Уявляю собі як він здивується коли я стану розумним.

ЧЕТВЕРТИЙ ЗВІТ 6 БЕРІЗНЯ

Сьодні я мав ще один дурний тест на випадок якщо вони зможуть використати мене. Те саме місце але інша маленька тестова кімнатка. Приємна леді яка мене туди привела сказала мені своє ім'я а я запитав у неї як воно пишеться щоб я міг занести його до свого звіту про тематичний аперцептивний тест. Я не знаю перших двох слів але знаю що означає цей тест. Я мушу витримати його бо інакше мої оцінки будуть низькими.

Цей тест здався мені лехким, томушо я міг бачити картинку. Проте на цей раз вона не стала допитуватися що я побачив у картинках. Це збило мене з пантелику. Я сказав їй що вчора Берт вимагав аби я сказав що я бачу на чорнилі. Вона сказала це не має значення бо в цьому тесті йдеться про інше. Тепер я повинен розповісти історію про людей на картинках.

Я сказав як я можу розповідати про людей яких я не знаю. Вона сказала а ти прикинься ніби їх знаєш але

я сказав їй що це буди брихня. Я більше ніколи ни брищу томушо коли я був дитиною я брихав і мене за це лупцювали. У мене в гамані є світлина зі мною Нормою і дядьком Германом який прелаштував мене на роботу до пикарні Доннера а вже потім помер.

Я сказав я можу щось розповісти про тих людей бо я жив із дядьком Германом досить довго але леді не хотіла чути про них. Вона сказала цей тест і ще один тест шоковий мають на миті повернути мені пирсональність. Я засміявся. Я запитав у неї як я можу повернути собі цю штуку роздивляючись карти на які хтось вилив чорнило і фотки людей яких я не знаю. Вона розсердилася й забрала фотки. Мені було байдуже. Думаю цей тест я також провалив.

Потім я зробив для неї кілька малюнків але малюю я ни добре. Після чого до мени повирнувся ще один тестор Берт у білому піджаку його звать Берт Селден і він повів мене в інше місце на цьому ж таки читвертому повирсі в університеті Бекмана де на дверях було написано психологічна лабораторія. Берт пояснив мені шо психологія означає тямку а лабораторія те місце де вони роблять сперименти. Я подумав він сказав шо вони там роблять жувальну гумку але тепер мені здається вони там виготовлюють головоламки та ігри бо саме цим ми зайнялися.

Мені не шастило добре збирати головоламки томушо все там було поламане і я нічого не міг захпати в дірки. А одна з ігор була папером на якому були накреслені лінії у всіх напрямках і мала безліч коробків. З одного боку там було написано старт а з протілежного фініш. Він сказав це интересна гра й мені треба взяти улівець і накреслити лінію від старту до фінішу ни пиритнувши жодної з ліній які вже були проведені на папері.

Я ни зрозумів чого йому треба й ми перепсували багато аркушів. Тоді Берт сказав стривай я тобі шось покажу

ходімо до спериментальної лабалаторії можливо там ти зрозумієш шо й до чого. Ми піднялися на 5 поверх і зайшли до іншої кімнати де були клітки зі звірями у них були там обізяни та кілька мишей. У кімнаті смирділо шось таке як гнилими покидьками. І там були також інші люди в білих халатах вони гралися зі звірями і я подумав шо це крамниця де продають приручених звірів але люди в білих халатах не були схожі на покупців. Берт узяв із клітки білого миша й показав його міні. Він сказав шо це Елджернон і шо він чудово знає лаберинт. Я попросив його показати мені як він це робить.

Так от ви тільки собі в'явіть він посадив Елджернона в ящик де на дні було безліч згинів і поворотів і були там також старт і фініш як на тому папері над яким я сушив собі голову. Ящик стояв на великому столі де на краях височів бар'ер. Берт дістав із кишені свого годинника підняв бічні дверцята шо ковзали вниз і вгору й сказав ходімо Елджерноне! Миш нюхнув повітря двічі або тричі й побіг. Спочатку він біг у довгому проході та коли побачив шо далі дороги нема то повернувся назад на те місце з якого почав бігти й постояв там хвилину ворущачи вусами. Після чого обирнувся й побіг в инчому напрямку. Мені здалося миш робив те саме шо Берт хотів аби я зробив на покресленому лініями папері. Я засміявся подумавши шо це надто важке завдання для миша. Але Елджернон побіг далі вже не зупиняючись крізь цей лаберинт і жодного разу не збився з дороги добіг до того місця де був фініш і запищав. Берт сказав мені шо він щасливий оскільки правильно виконав те шо вимагалосся від нього.

Ох і рузумний же миш подумалося міні. Берт запитав чи не хотів би я побігати наввипередки з Елджерноном. Я сказав шо звичайно хотів би й він сказав шо має лабіринт іншого вигляду виготовлений із дерева з покресленими